

DVA

„IDEM HORE!“ ZAKRIČALA SOM.

„Hneď som tam,“ odvetil Vincent a hodil očkom na schody, na ktorých som stála. Gaspard využil príležitosť a vyrazil mu meč z ruky. Ten s rinčaním poskakoval po dlážke a Vincent zdvihol obe ruky nad hlavu, aby priznal porážku.

„Nikdy...“

„... nespúšťaj oči zo svojho protivníka,“ dokončil Vincent za Gasparda. „Viem, viem. Ale musíš uznať, že Kate je výrazne rušivý element.“

Gaspard sa sarkasticky uškrnul.

„Teda pre mňa,“ dodal Vincent.

„Len nepripuť, aby ťa rušila, keď jej pôjde o život,“ poznamenal Gaspard, vsunul palec nohy pod rukoväť meča ležiaceho na zemi a rýchlym pohybom ho vystrelil do vzduchu smerom k Vincentovi.

„Žijeme v dvadsiatom prvom storočí, Gaspard,“ smial sa Vincent, keď pravou rukou zachytil letiaci meč. „Pod tvojím dohľadom bude Kate čo nevidieť zachraňovať mňa.“ Usmial sa na mňa a veľavýznamne nadvihol obočie. To ma rozosmialo.

„Súhlasím,“ pripustil Gaspard, „no len v prípade,

že dokáže dobehnúť tvoj polstoročný tréningový náskok.“

„Pracujem na tom!“ zavolala som a zatvorila za sebou dvere, čím som čiastočne stlmila uši trhajúci zvuk rinčiaceho kovu, ktorý sprevádzal pokračujúci zápas.

Potlačila som lietacie dvere, vošla som do priestranej kuchyne a vdýchla úžasnú vôňu čerstvo upečeného chleba. Jeanne sa skláňala nad jedným z bridlicovosivých žulových pultov. Pracovala tu ako kuchárka a gazdiná, no bola skôr akousi dušou celej domácnosti. Podobne ako jej mama a stará mama, aj ona sa už niekoľko desaťročí starala o revenantov. Práve zdobila čokoládovú tortu a plecيا sa jej pri tom slabučko natriasali. Zľahka som sa jej dotkla a ona ku mne obrátila tvár, pričom sa žmurkaním neúspešne pokúšala zamaskovať slzy.

„Jeanne, je všetko v pohode?“ šepala som, hoci som vedela, že nie je.

„Charlotte s Charlesom sú pre mňa ako vlastní,“ hlas sa jej zlomil.

„Ja viem,“ povedala som, ovinula som ruku okolo jej objemného pása a položila si hlavu na jej plece. „Ale veď neodchádzajú navždy. Jean-Baptiste povedal, že len kým si Charles neurovná v hlave niektoré veci. Ako dlho to môže trvať?“

Jeanne sa vzpriamila. Pozerali sme jedna na druhú a mlčky sme spolu komunikovali. *Veľmi dlho – a je otázne, či sa mu to vôbec podarí.* Ten chlapec mal v sebe veľký zmätok.

Čo sa Charlesa týka, mala som z neho dosť zmiešané pocity. Vždy sa voči mne správal nepriateľsky, no keď mi Charlotte vysvetlila, prečo to tak je, začalo mi ho byť skôr ľúto.

Jeanne akoby mi čítala myšlienky. Hneď sa ho začala

zastávať. „Veď on za to nemôže. Nechcel ostatných ohroziť, však vieš.“

„Viem.“

„Je len citlivejší ako ostatní,“ povedala a opäť sa sklonila, aby položila na tortu kvet vymodelovaný z cukru. „Je to ich štýl života. Stále dookola zomierajú za nás ľudí, a potom nás musia ponechať napospas osudu – to vôbec nie je jednoduché. Panebože, veď má len pätnásť.“

Smutne som sa usmiala. „Jeanne, on má osemdesiat.“

„*Peu importe*,“ povedala a urobila pohyb, akoby ponad plece prehodila loptu. „Tí, čo zomreli mladí, to majú oveľa ťažšie. Moja stará mama mi povedala, že istý španielsky revenant urobil to isté. Tiež mal pätnásť. Požiadaval numov, aby ho zničili, presne ako Charles. Ten úbožiak však uspel.“

Jeanne si všimla, že som sa pri zmienke o odvekých nepriateľoch revenantov striasla, a hoci sme boli v kuchyni samy, stíšila hlas. „Ja osobne si myslím, že je to vždy lepšie než opačný extrém. Niektorí – je ich však veľmi málo – sa natolko vžijú do svojej úlohy, ktorú zohrávajú v živote a smrti ľudí, že sa pre nich zachraňovanie ľudí stáva jediným zmyslom života. Nezaujímajú ich osudy tých, ktorých zachránili, zomierajú pre nich len preto, aby uspokojili svoju vnútornú potrebu. Charles je príliš citlivý, no podľa mňa je to vždy lepšie, ako keby mu malo byť všetko jedno.“

„A preto si myslím, že bude preňho lepšie, keď na nejaký čas odíde,“ ubezpečovala som ju. „Oddýchne si od Paríža a od ľudí, ktorých zachránil.“ *Alebo nezachránil*, povedala som si v duchu a spomenula som si na tú tragickú kolíziu s loďou, ktorá Charlesov pád po špirále nadol spôsobila. Po tom, čo sa mu nepodarilo zachrániť život malého dievčatka, sa začal správať naozaj čudne.

A skončilo to tým, že sa pokúsil spáchať revenantskú samovraždu, čím nechtiac ohrozil aj svojich druhov. „Jean-Baptiste povedal, že môžu prísť na návštevu. Určite ich čoskoro znova uvidíme.“

Jeanne váhavo prikývla na znak toho, že so mnou súhlasí.

„To je ale krásna torta!“ snažila som sa zmeniť tému. Zotrela som prstom kúsok polevy z podnosu a oblizla ju. „Hmm, mňam, a je aj chutná!“

Jeanne ma odohнала vareškou, spokojná, že môže opäť zaujať úlohu matky-kvočky. „Keď z nej budeš ujetať, pokazíš mi ju,“ smiala sa. „A teraz bež za Charlottou, či nepotrebuje s niečím pomôcť.“

„Nie sme na pohrebe, ľudia. Je Silvester. A rozlúčková párty dvojičiek. Tak sa bavme!“ Ambrosov barytón sa niesol tanečnou sálou obkladanou perleťovosivým drevom a dav elegantne odetých hostí sa pobavene usmieval. V krištáľových príveskoch lustrov sa odrážala žiara stovák sviečok a odrazené svetlo vytváralo v miestnosti krajšie a efektnejšie obrazce než tá najúžasnejšia diskogula.

Stoly pozdĺž stien boli plné rôznych pochúťok, čokoládových a kávových praliniiek, lahodných mandľových pusiniiek rôznych pastelových odtieňov a množstva kadejakých koláčikov. Po obrovskej hostine, ktorú sme práve absolvovali, som v sebe už nemala pre tieto majstrovske kúsky francúzskej studenej kuchyne ani kúsok miesta. Čo ma dosť štválo. Pretože, keby som vedela, čo všetko bude nasledovať, nejedla by som chlieb a vynechala by som aj syry.

Na opačnej strane miestnosti zasunul Ambrose do aparatury svoj iPod. Usmiala som sa, keď sa z reprákov ozvala džezová hudba. Mládež v Mississippi počúva dnes

v slúchadlách súčasnú hudbu, Ambrose však má slabosť pre hudbu svojej mladosti. Keď chraplavý hlas Louisa Armstronga zelektrizoval tanečníkov, Ambrose schmatol Charlottu a začal s ňou krúžiť po parkete. Jej bledá krémová pokožka a krátke plavé šaty ostro kontrastovali s jeho opálenou pokožkou a čiernymi vlasmi.

Tvorili úžasný pár. Keby naozaj boli pár. Charlotte sa mi nedávno priznala, že po tom veľmi túžila. No Ambrose to z nejakých neznámych príčin odmietal. Keď ju však točil po parkete, nakláňal raz sem, raz tam, a po celý čas sa na ňu zbožne usmieval, vyžarovala z neho až bratská neha, ktorú nebolo možné prehliadnuť.

„Je to celkom zábava. Poďme na to,“ pošepol mi do ucha nejaký hlas. Otočila som sa a zbadala pred sebou Julesa. „Ako to vyzerá s tvojou tanečnou kartičkou?“

„Zmýlil si si storočie, Jules,“ upozornila som ho. „Tanečné kartičky už nie sú.“

Jules mykol plecami a obdaril ma tým najočarujúcejším úsmevom.

„No keby aj boli, nemal by mať právo na prvý tanec môj chlapec?“ natahovala som ho.

„Nie, ak by som ho vyzval na súboj,“ prehodil žartom a pozrel sa na opačnú stranu miestnosti, kde stál Vincent a pozoroval nás s pobaveným úsmevom. Zakýval mi, potom sa otočil a pokračoval v rozhovore s Genevièvou, neskutočne krásnou revenantkou, na ktorú som kedysi žiarlila, kým som sa nedozvedela, že je šťastne vydatá.

Okrem nej bolo na dnešnom večierku niekoľko desiatok ďalších revenantov, ktorí neboli členmi La Maison. (Nikto tento dom nenazval pravým menom, teda Hôtel Grimod de la Reynière. *Hôtel* v tomto prípade označoval neskutočne obrovské, extravagantné panské sídlo.) V rezidencii Jeana-Baptista bývali okrem ctihodného hos-

titela aj Gaspard, Jules, Ambrose, Vincent – a až doteraz aj Charles a Charlotte. Tí sa zajtra sťahujú do domu Jeana-Baptista neďaleko Cannes a namiesto nich sem prídu dvaja noví revenanti.

„Okej. V snahe zabrániť vypuknutiu tretej svetovej ti teda venujem prvý tanec. No ak sa Vincent rozhodne zasiahnúť, buď pripravený tasiť svoj meč.“

Jules potľapkal imaginárnu rukoväť meča po svojom boku, vzal ma do náručia a odplával so mnou do stredu parketu, kde tancovali Ambrose so Charlottou. „Kate, drhá moja, svetlo sviečok ti veľmi pristane,“ pošepol mi.

Proti svojej vôli som sa začervenala; bola to reakcia na to, že sa dotýkal lícom mojej tváre a do ucha mi šepkal lichôtky, ktoré – hoci som bola jednoznačne zamilovaná do Vincenta – mi boli príjemné a vzbudzovali vo mne horúčosť. Flirtovanie s Julesom bolo však bezpečné, vedela som, že ho nemôžem brať vážne. Keď som náhodou stretla Julesa niekde v meste, vždy bol s nejakou úžasnou ženou, a nikdy nie s tou istou.

Pritiahol si ma bližšie k sebe, takže sme boli prakticky nalepení telo na tele. So smiechom som ho od seba odstrčila. „Jules, ty jeden nenapraviteľný smilník,“ hrešila som ho jazykom Jane Austinovej.

„K vašim službám,“ hlboko sa uklonil, opäť ma schytil a rozkrútil. „Neboj sa, Vincent nie je žiarlivý,“ usmial sa potuteľne a tuho ma zovrel. „Nemá totiž dôvod. Nie lenže je najväčší fešák spomedzi nás, teda aspoň tak sa vyjadřili všetky ženy, čo poznám, ale je Jeanov-Baptistov ‚druhý‘“ – odmlčal sa, na okamih si ma odklonil a potom opäť pritiahol – „a preto získal srdce krásnej Kate. Náš šampión nemá protivníka.“

Hoci som sa pri zmienke o „prekrásnej Kate“ musela pousmiať, zaujala ma informácia, ktorá bola pre mňa cel-

kom nová. „Vincent je Jeanov-Baptistov ‚druhý‘? To čo znamená?“

„To znamená, že keby sa Jeanovi-Baptistovi niečo stalo – “ Jules zmlkol, nevedel ako ďalej, tak som si v duchu dokončila tú vetu sama: *ak ho niekto zničí* – „alebo ak sa rozhodne odstúpiť z pozície hlavy francúzskych revenantov, zaujme jeho miesto Vincent.“

Zaskočilo ma to. „Prečo mi to nepovedal?“

„Zrejme preto, že je príliš skromný.“

Trvalo mi pár sekúnd, kým som pochopila význam slova „druhý“. Pozrela som sa Julesovi priamo do očí. „A čo si myslel tým, že je ‚šampión‘?“

„Ani o tom ti nevravel?“ Julesa to očividne zaskočilo.

„Nie.“

„No, vieš, nemienim prezradiť všetky Vincentove tajomstvá za jediný večer. Na to sa musíš spýtať jeho.“

V duchu som si túto položku pridala do zoznamu otázok, ktoré sa chystám Vincentovi položiť.

„Takže ak Jean-Baptiste odstúpi, Vincent sa stane vaším šéfom?“ spýtala som sa naschvál položartom, no keď som videla, ako sa Julesov veselý bezstarostný výraz zmenil na výraz absolútnej lojality, zarazila som sa.

„Vincent sa pre te narodil, Kate. Lepšie povedané, opakovane narodil. Nikdy by som nechcel nieť takú zodpovednosť, akú bude musieť jedného dňa nieť on. No keď ten čas nadíde, urobím všetko, o čo ma požiada. Vlastne, už teraz mám pocit, že sa tak musím správať, hoci ešte mojím ‚šéfom‘ nie je.“

„Ja to viem,“ povedala som popravde. „Vidím to. Vincent je šťastný, že ťa má.“

„Nie, Kate. Je šťastný, že má teba.“ Ešte raz ma rozkrútil a ja som si až teraz uvedomila, že so mnou pre-tancoval krížom cez celú miestnosť až k miestu, kde stál

Vincent. Jules ma pustil, zakýval mi a galantne ma odovzdal do náručia muža, ktorý tam na mňa čakal.

„Neublížila si si?“ doberal si ma Vincent. Pritiahol si ma k sebe a zľahka ma pobožkal na pery.

„Pri tých divokých kreáciách s Julesom? No, nie som si celkom istá,“ odvetila som.

„Je neškodný,“ ozvala sa Geneviève.

„Práve som sa urazil,“ zakričal Jules od vzdialenejšieho konca stola, kam si šiel vziať pohár so šampanským. „Osobne sa považujem za veľmi nebezpečného.“ Pripil nám trom na diaľku a odkráčal v ústrety krásnej revenantke na opačnom konci sály.

„Už som ti povedal, že dnes vyzeráš nádherne?“ pošepol mi Vincent, keď mi podával pohár.

„Len asi dvanásťkrát,“ odvetila som ostýchavo a uhládzala som si sukňu na dlhej večernej róbe antracitovej farby, ktorú mi pomohla vybrať Georgia.

„To je super, lebo trinásťka je moje šťastné číslo,“ poznamenal a venoval mi obdivný pohľad. „Ale nádherná je slabé slovo. Žeby skôr... očarujúca? Oslňujúca? Ohromujúca? Áno, to bude lepšie. Vyzeráš ohromujúco, Kate.“

„Prestaň!“ smiala som sa. „Toto mi robíš schválne, lebo chceš, aby som sa červenala! Ale takú radosť ti neurobím!“

Vincent sa víťazoslávne usmial a prešiel mi prstom po líci. „Smola.“

Prevrátila som oči a v tej chvíli sa ozvalo cinkanie lyžičkou o sklený pohár a miestnosť stíchla. Ambrose vypoľ hudbu a všetci sa obrátili k Jeanovi-Baptistovi, ktorý celkom vpredu zaujal svoj vznešene staromódny postoj. Pripomínal trochu ľudí z portrétov na stenách sály; jeho odev a účes sa síce v priebehu dvesto štyridsiatich rokov, čo bol na svete, prispôbovali dobe, no jeho aristokratické spôsoby zostávali nemenné.

„Vítam vás, drahá rodina, revenanti Paríža,“ prihovobil sa asi štyridsiatim hosťom. „Ďakujem vám, že ste dnes večer prišli do môjho skromného príbytku.“ Sála sa zavlnila a ozval sa pobavený smiech.

Jean-Baptiste sa pousmial a pokračoval: „Rád by som, aby sme si pripili na Charlesa a Charlottu, našich milovaných druhov, ktorí zajtra odchádzajú. Budete nám nesmierne chýbať a všetci veríme vo váš skorý návrat.“ Všetci v sále ho nasledovali, zdvihli ruku s pohármi a ako jeden zvolali: „*Santé!*“

„Povedal to naozaj veľmi diplomaticky, keď vezmeme do úvahy, že do vyhnanstva ich poslal práve on,“ pošep-la som Vincentovi a pohľadom som vyhladala Charlesa, ktorý kŕčovito sedel na starodávnej čalúnenej pohovke v rohu miestnosti. Odo dňa, keď ohrozil svojich kamarátov tým, že sa odovzdal do rúk numom, sa výraz jeho tváre zmenil; z permanentne našťavaného a kyslého na zúfalý a depresívny. Gaspard sedel vedľa neho a dodával mu morálnu podporu.

Jean-Baptiste pokračoval: „Aj my by sme sa k dvojčkám radi pridali a odišli s nimi na slnečný juh, no máme tu v Paríži prácu. Ako všetci viete, odkedy nás naša ľudská priateľka Kate“ – ukázal rukou, v ktorej držal pohár, smerom ku mne a zdvorilo prikývol – „pred viac než mesiacom takým famóznym spôsobom zbavila Luciena, vodcu našich nepriateľov, numovia sa úplne stiahli. A hoci sme neustále v strehu, nezaznamenali sme dosiaľ nijaký pokus o pomstu či protiútok. Ešte znepokojujúcejšie však je, že sme odvtedy nezaregistrovali ani ich prítomnosť. Paríž však určite neopustili. Ale skutočnosť, že sa nám tak dôsledne vyhýbajú, je v absolútnom rozpore s charakterom týchto ničomníkov a svedčí o tom, že zrejme majú nejaký plán. A to znamená, že musia mať aj vodcu.“